

uitspraak van de week

Auteur : mr. W.A.E. Meuris
Datum : 20 december 2017
Onderwerp : Hoe ver gaat de zorgplicht van een paardentrainer?
Rechtspraak : ECLI:NL:RBLIM:2017:5258

Is een paardentrainer te lang doorgedaan met het trainen van een paard dat zich qua karakter toch niet tot een toppaard zou kunnen ontwikkelen?

Een eigenaar van een paard wil zijn paard laten trainen tot een goed springpaard om het dan duur te kunnen verkopen. Een paard voor een professionele springruiter is immers meer geld waard dan een paard voor een amateur.

Hij schakelt een paardentrainer in om het paard op het hoogst mogelijke niveau te brengen. Het doel is dan samen geld te verdienen. Er worden geen specifieke afspraken gemaakt anders dan dat de trainer de eigenaar op de hoogte houdt van de ontwikkelingen van het paard.

Het paard blijkt schrikachtig te zijn, maar de trainer denkt dat het wel goed komt en gaat door met de training. Deze training wordt later overgenomen door zijn zoon. Op een bepaald moment ziet de trainer dat het paard zich toch niet gaat ontwikkelen tot een toppaard en informeert de eigenaar. Die laat een derde naar het paard kijken, die de visie van de trainer bevestigt. De eigenaar haalt het paard dan bij de trainer weg en spreekt de trainer aan, omdat deze zijn zorgplicht als trainer geschonden zou hebben door hem niet tijdig te informeren over het dusdanig moeilijke karakter van het paard.

Er wordt een getuigenverhoor gehouden. De rechter komt tot het oordeel dat niet is komen vast te staan dat met de training is doorgedaan toen al lang vast stond dat het doel niet haalbaar was. Op grond van de diverse getuigenverklaringen stelt de kantonrechter vast dat het paard een paard was met potentie maar ook met een "randje", namelijk de overmatige alertheid. Die overmatige alertheid hoefde echter niet per definitie een minpunt te zijn, maar zou juist ook kunnen bijdragen aan grote kwaliteiten als het paard zich verder had ontwikkeld. Bovendien neemt deze overmatige alertheid vaak af met het ouder worden van het paard. Verder bleek de ontwikkeling van het paard volgens een normaal patroon te verlopen en groeide het paard door van beginner tot een paard dat sprong in de zwaarste klasse.

Tegen het einde van 2014, toen het paard in de hal in de zware Z-klasse sprong, is bij de trainer echter het beeld ontstaan dat zij zich niet zou gaan ontwikkelen tot een hoogvlieger. Dat heeft hij ook kenbaar gemaakt tegenover de eigenaar die er vervolgens een derde naar heeft laten kijken. Die persoon deelde de opvatting van de trainer en daarop heeft de eigenaar het paard bij de trainer weggehaald.

uitspraak van de week

Verder stelt de kantonrechter vast dat ook de eigenaar over een ruime ervaring beschikt als het gaat om omgang met paarden. Los van het feit dat hij een paardenpension exploiteert, fokt hij zelf paarden en heeft hij ook vaker paarden naar deze trainer gebracht om deze te laten trainen en te verkopen. Vervolgens zijn deze paarden, kennelijk tot tevredenheid, verkocht. Aan deze bij de eigenaar aanwezige ervaring verbindt de kantonrechter twee conclusies.

Allereerst moet hij in staat geacht worden zich zelf in hoge mate een beeld te kunnen vormen van de kwaliteiten en eigenschappen van zijn paard. Wellicht niet tot in de finesses, zoals de trainer dat kan, maar wel om, als het paard volstrekt ongeschikt zou zijn voor het beoogde doel, dat zelf te kunnen beoordelen. Hij heeft echter nooit vraagtekens geplaatst bij het trainingstraject, zoals bijvoorbeeld het stellen van vragen over de trainingsduur in relatie tot de te verwachten opbrengst.

Daarnaast kent hij in ieder geval dit deel van de “paardenwereld”. Hij kent het trainingstraject dat doorlopen moet worden met een jong paard alvorens het verkocht kan worden en hij kent ook de mogelijkheden en valkuilen, althans hij mag geacht worden die te kennen. In de ogen van de kantonrechter betekende dit dat de trainer met een min of meer “gelijk deskundige” van doen had ten aanzien van wie hij in ieder geval geen extra zorgplicht had, zoals dat bijvoorbeeld het geval zou zijn geweest ten aanzien van een absolute leek.

Conclusie

Het doel van de overeenkomst was samen geld te verdienen door het paard te trainen tot een goed springpaard en het dan te verkopen. De kantonrechter acht het een feit van algemene bekendheid dat een paard voor een professionele springruiter meer geld waard is dan een paard voor een amateur. Dat de trainer nastreefde om het paard op het hoogst mogelijke niveau te brengen past dus binnen het raam van deze overeenkomst. Dat de trainer daarmee doorgedaan zou zijn toen al lang vast stond dat dat doel niet haalbaar zou zijn, is echter niet vast komen te staan.

In dit verband acht de kantonrechter ook van belang dat de eigenaar zelf nooit vraagtekens heeft geplaatst bij het niveau van zijn paard en de voortgang van de training. Hij was beslist deskundig met betrekking tot paarden en hij werd op meerdere manieren geïnformeerd over zijn paard. Hij wist ook van de schrikachtigheid van het paard. Hij was zeker voldoende deskundig om te beseffen dat een schrikachtig paard wellicht goed te verkopen is aan een professionele ruiter, maar niet aan een amateur. Toch is er bij hem kennelijk nooit aanleiding geweest om vraagtekens te plaatsen bij de voortgang van de training en de ontwikkeling van het paard.

Op grond van de afgelegde verklaringen komt de kantonrechter dan ook tot de conclusie dat de trainer heeft gehandeld zoals een zorgvuldig handelend paardentrainer kon handelen en dat niet is komen vast te staan dat hij tekort is geschoten in zijn informatievoorziening aan de eigenaar met betrekking tot de verkoopbaarheid van het paard.

De vordering van de eigenaar wordt afgewezen.